שער המצוות — תזריע

דין היולדת כתיב ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה ענין חמש דמי טוהר וחמש דמי טומאה נתבאר ענינם באורך בדרוש פסח ע"ש. אבל ענין מספר הימים האלו שהם ל"ג נתבאר לך בדרוש ל"ג לעומר כי שם נתבאר עשר דמים נמשכים בנקבה מן העשר לבושין שיש בכלי עצמו דיסוד דתבונה אל החמש חסדים וחמש גבורות של הדעת אשר בתוכו בז"א והם עשר אחוריים דשם אהי"ה שכל אחד בגימטרי' דם וחמש לבושי החסדים הם ה' דמי טוהר וחמש לבושי הגבורות הם חמש דמי טומאה ואח"כ נגדל ז"א וחוזר ולוקח הלבושים האחרים מבינה עילאה שהיא חג"ת דאימא עילאה הכוללת בינה ותבונה כנודע ואותם הלבושים הם שמות של אכדט"ם שהוא חילוף שם אלהי"ם וכנודע ומתחלף באותיות הקודמות אל אותיות אלהים חוץ מן אות א' שאין אות אחרת למעלה ממנה וחוץ מן אות אחרונה ם שנחלפ' במ"ם פתוחה שלפנים ולהיות שניהם אות אחד נמצא כי אינם נק' בשם חילוף רק ג' אותיו' אמצעו' לה"י לבד' הם מתחלפו' באותיו' כד"ט שהם גי' ג"ל וגם טעם אח' כי ב' אותיו' א"ם של אלהים הם גבוהים ואינ' צריכי' להתחלף והנה שם אלהים הוא דין וה"ס ה' גבורות כמנין ה' אותיות כנודע ומהם נמשכים הדמים כנודע ומשם נעשה הסיגים שלהם אחרי שמתבררין ואז נעשים דמים טמאים אבל חילופו הוא שם אכדט"ם הוא דם טהור כי הוא יותר נמתק כי כשהדין מתחלף מתהפך לרחמים ולפי שהאותיות המתחלפות אינם רק שלשה האמצעיות שחשבונם ל"ג לכן כנגדם ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה אחר שבעת ימים הראשונים של דמי טומאה כנ"ל:

דיני הצרעת כתיב אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת וגו' נודע מ"ש בזוהר על פסוק ואיש כי ימרט ראשו וגו' דא ז"א וכו' גם בענין נגע צרעת כתרגומו מכתש סגירו כנז' בפ' זו דמ"ו ע"א ומ"ט ע"ב נגע צרעת הא אתערו חברייא אבל צרעת כתרגומו. אמר ר"י מאי כתרגומו סגירו דסגיר ולא פתח וכו' והיינו דכתיב כי תהיה באדם ממש כו'. גם בדף נ' ע"ב משמע דצרעת הוא רוח הטומאה והנגע אינו טומאה אלא ניצוץ אחד של דינא קשיא טהור שנגלה שם לדחות רוח הטומאה ולהעבירו משם וזה ענין נגע צרעת הנז' בפסוק ופעם אחת אומר נגע לבדו ופעם מזכיר צרעת לבדו. ובזה נבא אל הענין דע כי אדם הזה הוא ז"א שהוא שם הוי"ה דאלפין שהוא גי' אדם כנודע. ושתי נשים לאה ורחל יוצאים באחוריים זו למעלה מזו והנה בשם ההוי"ה דאלפין יש שלשה אלפין ומן האחת יוצאות לאה אבל רחל לוקחת שני אלפין התחתונות לפי שהיא יוצאה מן החזה ולמטה. והנה סדר התחלקות הוי"ה זו בז"א הוא זה יוד בחכמה שבו ה' בבינה שבו ואות אל"ף שבמילוי ה"א זו הראשונה היא בדעת שבו וא"ו בשלשה שלישי הת"ת שבו ה"א אחרונה בנה"י שבו ונמצא כי שלשה אלפין הם שלשתם בקו האמצעי שהם דת"י ולאה לוקחת א' ראשונה שבדעת ורחל לוקחת שני אלפין לפי שהאל"ף השנית היא בשליש האמצעי של הת"ת שהוא בחזה אשר משם מתחיל ראש רחל והנה כל אל"ף הוא בחינת אור כנז' בס' התי' בענין חמש אור דיום ראשון

ונמצא כי רחל לוקחת שני פעמים אור. ושני פעמים אור הוא גי' בי"ת ובגי' שחו"ק. והבי"ת הוא בהסתלק שני האלפי"ן עצמן שהם השרשים וישארו ב"פ ו"ר ו"ר שהם גי' בי"ת (עיין בשער א' שער ההקדמות ד' ע"ה) וז"ס מ"ש רז"ל משחרב בית המקדש שהיא רחל שיש לה שני אורות כמנין בי"ת אסור לאדם שימלא שחוק פיו לפי שאין שחוק אלא בזמן שבית המקדש קיים כי שחוק ובית שוים בגי' והענין כי ז"א יש לו ג' אלפין והם ג"פ אור שהם גי' כתר ע"ה כי הכתר דז"א הוא שלם כמבואר אצלנו כל דרוש זה באורך בענין ארבעה שנכנסו לפרדס וע"ש היטב ביאורם. אמנם הכתר של רחל אין בו רק ב' אורות בלבד והענין הוא כי כל אור הוא חסד בסוד חמש אורות דיום ראשון שהם חמש חסדי' וחמשה מים דיום שני הם חמש גבו' בסוד גבורות גשמי' והנה אלו האורות הם החסדים דאי' אשר בז"א ולהם ג' בחי' אחת היותם מכוסים בדעת ואחת בשליש אמצעי דת"ת שהוא החזה אשר שם התחלת הגילוי ואח"ך חוזרין להתאסף יחד ולהתקבץ כבראשונה ביסוד ז"א וכנגד שלשה אלו הם שלשה אלפי"ן דמ"ה והנה לאה אין לה רק אור אחד בלבד והוא שליש הכתר ורחל שני אורות שני שלישי כתר ולכן דיני לאה מרובין כפלים משל רחל ולא עוד הלא שרחל לוקחת שני אורות והם מגולים ולאה אור אחד והוא מכוסה

ועתה נבוא אל ביאור הכתוב אדם כי יהי' בעור בשרו שאת וגו' דע כי אלו האורות אינן יוצאין מחוץ לאחורי ז"א להוציא את לאה ורחל אלא עד שיכנסו גם המוחין דאבא תוך ז"א לפי שבהיות שם מוחין דאבא אין יכולת אל החיצונים להתאחז באלו החסדי' דאי' אשר הם סוד עו הדעת טוב ורע שמשם יונקי' החיצוני' כמבוא' אצלינו בפ' בראשית בענין חטא אדם הראשון והנה כאשר אלו המוחי' דאבא לא נכנסו בז"א אז במקום שלשה אלפין אלו שמוציאין את לאה ורחל כנז' מוציאין ג' נגעים שאת וספח' ובהרת שהם בחינת דינים קשים מאד מצד הקדושה שדוחין את רוח הטומאה מן האדם או מן הבית כנז' בזוהר פ' תזריע במאמר

הנז"ל דף ן' ע"א ועכ"ז מאלו הג' נגעים הוא יניקת כל החיצונים ואז אין נעשה פרצוף לאה או רחל והנה שאת כנגד א' ראשונ' שבלאה לפי שהיא שאת וגבוה למעל' ובהרת וספחת כנגד שני אורות דרחל. והנה כונת דברי הזוהר במאמר הנז"ל ד"נ ע"א באורו הוא כי הנגע הוא דין קשה וקדוש הדוחה את רוח הטומאה מן האדם מי גרם להתגלות הצרעת שהוא רוח הטומאה הנאחז מחמת סגירו דנהירו עילאה דלא אתגלי שהוא מוחין דאבא שלא נתגלו בז"א כנז'. וזה אומרו נגע צרעת כתרגומו מכתש סגירו דא סגירו דנהירו עילאה כו' כי לכן נאחזו החיצונים שם הנקרא צרעת ולכן והובא אל הכהן כדי שימשיך ויגלה אותו הסגירו דמוחין דאבא שיתמשכו על ידי אהרן הכהן שהוא כהן גדול שסודו בחכמה כנוד' או אל אחד מבניו שהוא בחסד ענף החכמה ובזה תבין טעם המצורע החשוב כמת וכמ"ש לעיל בפ' ויחי בדיני האבלות כי המיתה גורמת הסתלקות מוחין דאבא מן האבל וז"ס ימותו ולא בחכמה כי החכמה תחיה את בעליה ובהסתלקה משם נמשכת המיתה נמצא כי ימותו והסבה מפני שהם בלתי חכמה והמצורע שהוא בהסתלקות מוחין דאבא נק' ג"כ מת:

ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי מצורע גי' ת"ו שהוא בחי' שם ההוי"ה של יודו"ן אשר באבא והת' הוא רומז אל ארבע יודין שבו כל א' כלול מעשר הם ת' ואות ו' הם ששה אותיות הנשארות בהוי"ה הנז' וזה להורות שהסתלקות אבא שהוא הוי"ה דיודין גרם לזה להיותו מצורע. גם בזה תבין דרש רז"ל זאת תהי' תורת המצורע תורת המוציא שם רע ונודע כי הנק' נק' שם שהם או לאה או רחל ובינה נק' שמך הגדול כנו' והמדבר לשון הרע גורם להוציא שם רע למעלה שהם שאת או ספחת וגו' תמורת שם טוב שהו' בלאה או ברחל וזה אומרו אדם כי יהי' בעור בשרו וגו' כנו' כי לאה ורחל יוצאות בבשרו של ז"א ובפרט לאה היא הנק' עור בסוד המבואר אצלי בפ' עור בעד עור וגו' כי רחל נק' נפשו אבל לאה נק' עור כי אין בה מוחין גמורים בסוד תפילין של יד בארבע פרשיות שהם ברחל אבל לאה היא קשר של תפילין של ראש שהיא עור בלבד ואין בה פרשיות ממש ואמר כי תמורת לאה ורחל היוצאות בעור בשרו יצאו עתה שאת או ספחת וגו' והתיקון לזה והובא אל אהרן הכהן וגו' פי' כי הנה נתב' אצלי' כי יסוד דאבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין ואחורים שלו הם שתי בחי' הפשוטו' הם ג"כ ע"ב והמלאות הם קפ"ד נמצא כי אהרן הוא שני אחוריים דע"ב קפ"ד דאבא מיסודו כי כך עולה גי' גם בניו אלעזר ואיתמר הם מסוד נו"ה דאבא הרי כי אהרן ובניו הם נה"י דאבא שבהם מלובשין המוחין דז"א כמבואר אצלינו באורך בענין חטא נדב ואביהו וע"ש ואז ע"י אלו ימשיכו הארה בחסדים דאימ' ויסתלק הצרעת שהוא אחיזת החיצונים בהם כנ"ל וז"ס מאמר הנ"ל דמ"ד ע"ב והובא אל אהרן הכהן וגו' יכנסון ליה לכהנא לדכאה יתיר ויעלון מלה קמיה וכו'. גם שאר לשונות המאמר הנז' יובנו בהקדמה זו ואיני יכול להאריך בהם: גם נלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה פירוש לשון זה באופן אחר והוא ע"ד מ"ש בפ' קרח בענין התרומות והמעשרות כי נתינת התרומה אל הכהן הוא חזרת האור אל מקומו בז"א וגם פה הוא ע"ד הנז' כי בהיותו מראה הנגע אל הכהן גורם למעלה. שאותם האורות היוצאים ונעשי' נגעים שיחזרו למקומן בפנים תוך ז"א ויתחברו עם שאר החסדים שביסוד דאי' הנק' כהן כנודע כי הכהן הוא בחסד וז"ש דיכנסון ליה לכהנא ויעלון מלה קמיה ר"ל שלא יצא האור לחוץ ויהיה נפסק משורשו כי עי"כ יתאחזו בו החיצונים אמנם בהיותו יוצא ונכנס מטי ולא מטי עם שורשו לא יוכלו החיצונים להתאחז בהם ע"ד שנתבאר בענין נתינת תרומה אל הכהן כנז' וזה אומרו והובא אל הכהן דא כהן דלתתא ר"ל שהוא בחינת החסדים דאי' הנקרא כהן בהיותם לתתא תוך ז"א ושאר דברי המאמר יובנו ע"ד זה. גם נלע"ד ששמעתי כי אומרו זאת תהיה תורת המצורע פי' כי ענין המצור' הוא הסתלקות מוחין דאב' הנק' תורה מתוך ז"א בסוד נובלות חכמה של מעלה תורה ולכן תיקונו שיעסוק בתורה וזהו זאת תהי' תורת המצור' ולא אמר משפט המצורע או טהר' המצורע וכיוצא:

ועתה נבאר איך הנגע מורה על היותו יוצא מהחסדים דאי' בהיותם בלי מוחין דאבא כנודע כנז"ל כי נודע שהבינה היא הדוחה את החיצונים בסוד התכלת והנה הוא כח דין קשה מאד המגרש את החיצוני' אמנם אינו מגרש אלא כאשר אבא נכלל עמה יחד אבל בהיותה לבדה או אדרב' החיצו' נדבקים שם ולכן הבינה הוא דין משום דדינין מתערין מינה כנז' אבל אין זה אלא כשהחכמ' נסתלקת ממנ' כנז' והנה הנגע גי' קכ"ג שהוא מילוי אהי"ה דאלפין אשר בבינה ולהיות שאלו הנגעי' הם יוצאים מן האדם שהוא ז"א תוי"ה דאלפין לכן אנו מכנין את הנגע ג"כ למילויי אהי"ה דאלפי"ן כנגד מ"ה דאלפי"ן שהם בחי' מוחין דאימא הממלאים את ראש ז"א לשלשה חללי גלגלתיה הנק' אדם כי גם בינה היא אהי"ה דאלפי"ן אבל אין זה בבינה עצמה רק במילוי שלה הנכנס תוך ז"א בסוד מוחין אבל היא עצמה נשארת למעלה כנודע. ונבאר ג' שמות שאת וספחת ובהרת והנה כיון שהם בחי' נקבות לכן נרמזים בשם אדנ"י כי האורות שהיו ראויים אליהם לקחום החי' ונעשו שאת וכו' כנז' הנה בהרת בגי' מילו' שם אדנ"י כשתסיר אותיותיו הפשוטות ספחת הוא תמורת שם אדנ"י באתב"ש שהוא תקט"ם והוא גי' ספחת שאת הוא גימ' א"ל אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד ולפי ששאת עליונה מכולם שהוא בלאה ניתוסף על שם אדנ"י א"ל והבן: